

Izbaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24 kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Léposloven tednik.

Číslo 7.

V četrtek 12. februarja 1852.

III. tečaj.

Ajdovska deklica.

III.

Poslušale so nje tožbe
Gorske tice, orli, vrane,
Ki imeli po zidovju
Sleherno so leto mlade,
Odgovarjale so té ji
Žalostno popraševanje.
Ino veterci slušali
So tožili jo in sapce,
Ki nosile na perutih
Tožbe nje so na vse kraje. —
Stal nasproti nje pa gradu
Grad je drug na verhu skale,
Da se vidilo je tjekaj,
Ino semkaj na te kraje.
Tam grajščák je mlad prebival
Rodovine prebogate.
Tožbe temu so prinesle
Na ušesa mile sapce,
Ki za deklico imele
So usmilenje le same,
So prinesle mu na ušesa
Da so v sercu mu ostale.
Kadar noč pa tamna mine,
Ino zajtro dan zazná se,
Veterček od grada semkaj.
Spet priveje mile glase;
On pa se na pot napravi,
Gre čez holme, sinje skale,
Tje od kodar glas mu pride
Zmir naprej in zmiraj dalje,
Dokler konca ne doseže,
In pod črni grad, ko saje,
Tje steza ga ne pripelje,
Kjer do poldne tam ostane,
Da spet dekla v line stopi,
Ino zdihovati jame,
Ter paganke se podoba
Doli z line mu prikaže.

Vidile oči njegove
Niso še lepote take,
Slišale nšesa niso
Govorice nikdar take,
Persi niso še čutile
Radosti nikoli take,

IV.

Pervega pogleda serce
Se njegovo za ujo vname,
Ali tudi v njenim sercu
Čiste so plamena vžgane. —
Kdo bi srečo nju popisal,
Ino radosti nje zdanje?
Besedi zmanjkuje ustom,
Jezik je moči preslabe,
Popisali se ne more,
In izreči se ne dade,
To se le čutiti more,
To samó čutiti da se,
Pa čutenja ljubijočim
So samó, ne drugim znane. —
Ali dolgo niso bile
Ljubima vremena jasne;
So nebesa otamnele,
Solnce skrilo se v oblake.
Polomesec je pribliksal
V divjim hrupu v svete kraje,
Je premagal svete mesta
In pomoril v njih kristjane.
Kri pred njimi, kri za njimi,
Kamor mahnejo vse pade,
Allah allah! udri, udri!
Vse pod meč neverne gjavre!
Ino jok po veri bratov
Se zasliši v naše kraje,
Sega v serce, v serca seže,
Bratoljubja plam se vname,

Koperni osvoboditi
Vero vse in sužnje brate,
Silna vojska berž se zbere,
Vodji so visoke glave,
Iz Evrope vse vse dere,
Kar le koli v križ verjame

Tje na pomoč sužnjim bratom,
Prepodit Mahometane.
Tudi njega, ki ga vnela
Deklica je berhka za se
Pridružiti vojni ključ
Vera ino želja slave.

(Konec sledi.)

Turci v Rožju.

Strašnej povodnji jednako, ktera vse opovire in jezi predere in razmeče, so divjali proti koncu 15. stoletja grozovitni Turci po našem Gorotanu. Kamor so vdarili, so vse pomandrali, poteptali in požgali. Tisuč in tisuč (tavžent) pridnih poljedelcev so odpeljali v neusmiljeno sužanstvo. Čela dežela je bila bolj puščavi kakor pa človeškemu stanovališču podobna. Še sedaj spominja slovenski kmet s strahom onih grozopolnih dni v svojih povestih in pesmah.

Že več kot sedmi rod je zamerl — pripovedujejo narodne pravlice — kar so divji Turci po naši dolini mandrali. Konje so imeli narobe podkovane. Bilo jih je kot listja in trave. Vsi ljudi so morali svoje hiše pustiti in se na gore in planiae vmaknuti. Kogar so v roke dobili, temu je bilo jojmene. „Neboj se, neboj se“ in glava je letela preč. Brez vsega vsmiljenja so nektere za noge h konjskim repom privezovali in jo potem v naj hitrejšem tiru čez polja in travnike, čez pečovje in prodovje napeli, da se je truplo na stotero koscev razdrobilo. Druge so na veje obešali; nektere clo k drevesom pripeli in meso z njih rezali. Kar je bilo pa krepkejših mož in lepših devic so jih seboj v globoko Turčijo odpeljali. Ravno tako se je tudi mladej Mikli, Sala imenovanej, zgodila. Male otročiče so za kratek čas na sablje in sulice nabadali in jih na ognju pekli. Vganjali so s kristjani, da ni za povedati. Hiše in cerkve so vse poropali in požgali. Od daleč se je že vidil dim gorečih vesi, kodar so hodili. V Št. Jakopu so pokopališče razdjali, cerkev zažgali in vse ljudi, ki so pri cerkvi pomoč iskali, pomorili. V Podgorjah cerkev po vsej sili ni htela goreti. Mečejo na streho ognjene pušice, ali vse zastonj; cerkev se noče vneti. Zatorej spustijo svojo jezo na podobah in altarjih. Vse so razdrobili in potomili. Še šibra kakega okna ni ostala čela. —

Zadnjobart pridejo od jutra. Ali delj ne morejo, kakor do Svečan. Ko do križa pridejo, ki proti jutru od Svečan na nekem gričku stoji, se začnejo njih mali zlatokovani konji vderati in pogrezovati. Pri vsakej stopnji se globočeje vgreznejo. Niso mogli drugači, kakor se verniti. Od listega časa se je Verbica, tako se je prej sveška ves zvala, Svečani imenovala. V Št. Janžu so v cerkev streljali. Jedna krogla Marii v roci ostane. Vse svetnike in božje podobe so vkup snosili in zažgali. Vendar podoba Marije dčvice noče goreti. Hoče jo taj divji Turk razsekati. On mahne, in čuda! — iz rane se jej kri pcedi. Turci se črez to prestrašijo in dalej vderó.

Pri hombrežkem mostu je stala tedaj stara košata lipa in velik zidan križ. Od lipa ni več sledú, križ so pa žalibog! ravno lani poderli.

Ni ga več kot groblja. Pod to lipo so se enkrat Turci okoli svojega pašeta (njih glavarja) zbrali. Začnejo plesati in se veseliti, da je kej. Ravno je sonce zahajalo. Neki kmet, Pekovec po imenu, stopi čez prag svoje hiše, ki je na homberžkem klanecu stala. Tu zagleda Turke pod lipo in tudi pašeta med njimi s dvema repoma na glavi. Skoči spet nazaj, popade puško in se za drevjem do bréga Drave pripleza, kjer Turke vse pregledati more. Tu postloji, nasloni puško na olševó vejo, sproži, »pok« — in turški paša se zgrudi kakor klada na zemljo. Spet vse potihne. Prestrašeni Turki ne vejo ne kaj ne kam. Vderó naprej. Na potu vzamejo dva kmeta iz Seljan seboj, ter jih prisilijo, jim pot ali stezdo čez goro pokazati. Spogovorita se in peljeta jih proti Seljanom. Grejo enčas v reber — onedva popred — drugi jima za petami. Bila je že noč in temna megla je vstajala z doline. Še za ped se ni vidilo pred sé. Pripeljeta jih na strašno visoko skalo, pod katero se globoki prepad odpira. Tu se na enbart zvijeta in za neki germ počeneta. Turci večidel na konju mislijo, da sta že popred in grejo za njima. Gre prvi, brez da bi drugi opazil kam in tako se valja mož za možem v globočino. Kmaló je cela turška gromada na sto koscev razbita v breznu ležala. Sedaj vstaneta tudi kmeta izza germa in dasta hvalo Bogu, da je nju smertne nevarnosti rešil in toliko keršanskih živlenj pred timi grozovitimi vragovi otel. — Drugi den dobijo celo trumo Turkov razbito u globočini. Najdeno srebernino in zlatino poberejo in pod edno grobljo zakoplejo.

Zato — pravi narodna pravlica dalej — je bil Pekovec vsih davkov oprostjen in Seljana sta morala vsako leto samo dve kapusne glave za davek odrajtati.

B. J.

Posvečuj praznike.

(Narodna pripovedka.)

Soseda visocega Storžeca se vzdiguje zelena Križka gora, imenovana od Križ, ki na njenem podnožju stoji. Debel sneg je pokrival njene gojzde in planine; plahé ptice so zapustivši tamne loge k človeškemu stanovanju pritisnile, si pičle hrane in zavetja pred merzlo burjo iskal. Vse se v kožuhe zavija in k peči stiska. Bilo je na svetega Vincencia dan.

Mraza trepetaje zareži gospodar revne kože nad svojima sinoma: »Na noge, lenuha! urno gremo v goro po derv, da mraza ne poginemo.« »Poterpíte oče!« zaprosi mlajši sin, »poterpíte dans še, pojmo jutri; ali ne veste, da je dans svetega Vincencia praznik.« »Kaj Vincenci meni pomaga, on me ne varuje mraza!« se zagrozi hudobni starec, »le urno se spravita, da gremo.« Ne pomaga prošnja, ne pomaga izgovor, ne pomagajo solze, ne pomaga nobena reč, ili morata. Vzamejo si potrebno orodje, navežejo si kerplje na noge, in se napatijo v gojzde na Križki gori. Kakor veliko z biseri posuto polje se svetli pod njimi bliščeči sneg od vzhajajočega solnca, kterega blede lice drevjarjem nesrečo obeta. »Za božjo voljo vas prosiva, preljubi oče, vernimo se, ne bo se nam dobro izšlo!« z jokajočim glasom prosita sinova, tóde zastonj; hudobni mož se ne da ganiti. Pridejo do prvih germičev. Drobna ščinkovka jim naproti prileti, se usede na germič in milo zaščinklja: »Vincenc! Vincenc!«

»Vernimo se! vernimo se!« prosita sinova, »oče ali slišite ščinkovko nas svariti, da je svet Vincenci? Vernimo se, za božjo voljo vernimo se.« »Kaj je Vincenci meni mar!« zareži poslednjikrat sirovi oče, in glej! ščinkovka zleti, otrese germič, nad njimi strašen plaz zabučí, in — zginul je oče s sinom vred.

Ko sneg grozno velicega plaza, ki je na svetega Vincencia dan za Križe prihrušal, skopni, najdejo Križani trupla nesrečnih sinov in brezbožnega očeta.

B. S.

Otroci in cvétlice.

(Konec.)

»Kaj se mi tu zgovarjaš in blebetaš, Gustav!« se oglasi sedaj gospodar Verner, ki je doslej mirno na sofi svojo pipico pušil. »Teta to bolj vè, kakor ti.«

Gustav premolkne, ker se je strica bal; on premolkne, se ozre na cvétlice, ki so na oknu v nekej posodi cvetele, in si jame spet misliti: niso ne same semkaj prišle, vboge rêvice: kako se čez okno obračajo! Kako kukajo na dvor, kako temno jim mora tukaj biti! — Kako so obledele! Rožice tam, ki pod oknom na prostem rastejo, so veliko lepše. — »Teta!« povzame spet fantič, ter jo rahlo za oblíčko pocuka, teta! alte, te rože so iz vertiča?«

»Tako je, moje dète!«

»Te same?«

»Te same.« — Sopet premolkne in se zamisli. — Med tim stavi Francek poslopja z kart na mizi in jih spet popihuje. Marička se kaj živo s svojo čéčo zgovarja. — Gustav to viditi, kako Francekova poslopja spet padajo, reče zamolklo: »Teta, ali tudi naše hiše tako razpadejo, kader močen vèter pripiha?«

»Včasi, kader so slabo postavljene, se tudi primeriti more.«

»In kader so dobro postavljene in vterjene, ali zmiraj stojè?«

»Ne ne, — samo delj časa se tedaj zderžè.«

»Kako dolgo?«

»Kakor pride, včasi zlo veliko lét. Daleč od nas v naj vročejšem dèlu svéta, ki se Afrika zove, je kraj Egipt; tam stojè velika poslopja, ki so tim podobne, ktere Francek stavi; ker so pa strašno velike in z kamnja pozidane, so že veliko tisuč ljudi preživele.«

»Kakó se imenujejo?« — »Piramide.« — »Ali so to cerkve ali hiše?« — »Grobovi.« — »In grobi so ljudi preživele,« popraša Gustav. »In te hiše, teta! v kterih mi živimo, ali bodo v kratkem razpadle?« — »Za sto lét, jih gotovo ne bo več.« — »Pa kaj je potem?« — »Potem jih kdo spet postavi ali pa ne.« — »Kaj bo potem na tukajšnjem mèstu?« — »Vse more tukaj biti ali tudi nič: polje, cerkev, pokopališče, hlevi.«

Gustav se znova zamisli: »In nikdo ne bode vèdel, da smo tukaj prebivali?« — »Nikdo.«

»To je žalostno! — pravi Gustav. — Ali se bojo na tem mèstu, kjer mi zamerjemo, dro veseliti in dobre volje biti zamogli?« — »Zakaj ne?«

Gustav! — se oglasi spet Verner — pušči to nepremišljeno bletanje. Čemu so te popraševanja? Ali hočeš kaj prašati, prašaj kaj pametnejšega. Kaj ti je tega mar, kar je, kar bode; uči se, s časom boš vse zapopadel. Zakaj neki ne prašaš: kako se žito seje, kako se polje orje, kako se voči kernijo, kako se kupuje in proda?

„K čemu mi bo to, dragi striček? zaverne Gustav.“ — Ti boš vendar gotovo kak gospodar! — „Ne, ne.“ — Zakaj ne, in kaj čes delati?

„Ne vem. — Bodem na Boga očeta in na cvetlice mislil.“

Gospod in gospa Verner se spogledata, ter si dasta endrugemu za razumiti, kar clo razumila nista. In Francek zavpije! Jes mamica, bom pa vojsak, bom imel rumen prepas, kakor gospod Adolf, perje na glavi in skornje s velikimi belimi ostrogami. Pojdem na vojsko in se bom vojskoval — vse bom premagal, bom genera in potem kralj postal. In oževil se bom s prelépo kraljevično, ktera bode, kakor Madlena v basni, mēsec na čelu in s zvēzdami okinčano oblačilo imela in biserje jokala. Ne ne jokati se ne smē? Čemu bi se jokala! Midva bova prav srečna, veliko poslopje s brilantnimi oknami imela.

„In kaj bota delala?“ popraša mati in sinčka pod brado pogladi. Kaj? lépó se bova oblačila in kakor atej in mamica iz dolgočasnosti okoli posedala.

Starejši se posmejó. „Zakaj se dolgočasevali? — Saj nama ni dolg čas!“

Ali je mogoče, da vam ni dolg časa, zmiraj po tej samej sofi posédati?

„Imava opraviti.“

In mamica samo nogavico dela in atej nogo ziblje? .

— Oče pogosto piše in premišluje, in kader nič ne delam, tudi jes premišlujem.

— Zakaj so mi te misli, — zaverne Francek — ; jes nikdar ne bodem mislil. Čmu bi mi to bilo? To je strašno dolgočasno. Bom rajse sentertje létal. Šencej! kader bom kralj, Maričica tedaj boš gledala, kakoršne oblačila bom tvojej čeci kupil; očetu in mamici bom pa veliko, celo mērico denarja dal; zakaj oča in mamica zlo radi denarje imajo.

„Maričica! kaj pa boš ti dělala! pobara oče.“

Atej! jes ne vem, kako to bode. Kakor se mi pa zdi, bom ko dorasem prav zala gospodična, na sofi sedela in vsi se mi bojo priklanjali ter mi roke kuševali. Ne bom imela ne pestovne ne čéce; bom veliko govorila in se s gostmi smejala. Do južine se bom vselej prav nališpala, zakaj jes bom kaj krasna. — Glej, tu me bo kak bogat gospod zagledal in me za ženo vzél. Potem si kupiva dva otročiča; jes jih bom redila in ljubila, kakor atej in mamica nas ljubijo. In ko se postaram, bom kakor kastelanova ženska. Na mēsto čéce bom pesička imela, oča nice nosila, vsaki den k meši hodila, se zmiraj kregala in zeyala.

„In ti, Gustav! kako hočeš pa ti živeti? Kako bi ti naj bolj dopadlo?“

Deté zarumeni, se ozre okoli sebe in pravi s solznimi očmi: „Jes bom na Boga in cvetlice mislil.“

„Ali boš tako srečen?“

„Ó ne,“ odgovori sirota, ter si solzice o'are. „Jes ne bom srečen, dokler očeta in mamice ne vidim.“

Milo ga teta pogleda; molcé ga k sercu pritisne in na čelo kušne.

„Alte, teta! oni bojo na tem pokopališču spod trave vstali, ki na njih raste in spod kamenja, ki jih pokriva? Alite, tetica jes jih bom vidil, in oni me bojo tako ljubili, kakor teta Maričico in Franceka ljubite?“

„Takó je, moje serce; pa ne jokaj se. Idi igrat. Začnite katinati (Blindekub spielen).“

Katinat, katinat — zavpijejo otroci in tudi Gustava seboj potegnejo, ki si ravno solze otira in zamolklo šepče: „Jes bi rajši na Boga, na očeta in mamico in na cvetlice mislil.“

„Zarês čudno dête!“ povzame Verner in pipo odloži, „ali Sofija? Bog ne daj, da bi se mu clo pamet zmedla. Nekaj se mota in verti mu po glavi, da zmiraj svojega očeta in matere spominja.“

Vboga sestra! — odgovori gospa Verner, — Bog daj, da bi bilo nje dête srečnejše kakor ona! . . In v duhu si misli vboga gospa — oj da bi bilo srečnejše, kakor mi vsi.

Gospod Verner se ozre na svojo ženo, ter si gre nekaj popevaje novo pipo basat.

A. J.

Književni pregled.

Drobtince za novo lèto 1852. Učiteljem in učencem, starišem in ofrokóm v poduk in kratek čas. Na svétlo dal Jožef Rozman, korar stolne labudske cerkve in vodja škofijnega semenišča pri sv. Andreju. VII. lèto. Natisnil Janez Leon.

Že prve šestere tovaršice Drobotinc so se vsim Slovencem močno prikupile. Po vsih slov. pokrajinah so razprostranjene. One so pravi zaklad katólskih navkov in resnic za cerkev in dom, ter našemu še večidel nepokvarjenemu narodu popolnoma primerne. Samo jedno si želimo, da bi nam še dolgo izhajale, naš mili narod izobraževale in k dobremu napeljevale.

Kar se lètašnjih Drobotinc vtiče, se ne smejo nobenega prejšnih tečajev vstrašiti. Zagotovimo jih, da vse prejšnje sestrice prekosijo. Prebogaté so obdarovane, okinčane in ozalšane v vsih svojih predèlih. Na čelu nosijo krasno podobo svetega Ruperta I. solnogradškega škofa in mesta Solnograda, drugega svètilnika sv. vére za naše kraje, kakor so nam milostljivi knezoškof Slomšek v prvem sestavku, ki za mičnim uvodom sledi, prav natančno in izverstno popisali. V I. razdèlu najdemo prav mične in ganljive kat. nagovore, neke izpeljane, druge samo načertane; v drugem življenjopise blaženih možev, med kterimi so Šimona Klančnika in Jurja Japelna naj imenitniši; 3. razdèl obseže prigodbe žalostne in vesele v poduk in svar. Povèst „Turki na Koroškem“ bo gotovo vse Slovence za se predobila; 4. zapopade prilike in basni — edna je mičnejša od druge. — Peti razdel nam prinese dokaj koristnih navkov za šolo in domačo rejo otrok. Oj da bi si vsi srenjski župani „odpertega pisma“ kakor zasluži k sercu vzeli! Kratka dogodivščina starega sveta se bo gotovo vsakomu prikupila, če bi ravno želeli, da bi se nekaj obširnejše povèdala. Tudi drugi navki od živalstva in zvezd so našej mladini prav prav primerni. Gerlica je lètos prav prijetno zapela. V zadnjem razdelu najdemo „Glase žalostne in vesele, ki nam življenje in terplenje katólskih misionarjev kaj ganljivo popisujejo.

Vsi sestavki so prav izverstni, beseda je gladka, prosta, čisto-slovenska brez vsih tistih zapletenih dolgih stavkov in iskanih neznanih besedi, ki čel govor nerazumljiv delajo, ne pa naše oblike, kakor nam nekteri očitajo. Sestavki so večidel od milostl. g. Slomšeka in Rozmana spisani. Njih slog more vsim v izgled služiti, kako je tréba za prosto ljudstvo pisati; teče, kakor bi strune prebiral.

Tudi zvonajna oprava knjiga je létaš ličnejša, natis čist, skorej brez vsih tiskarskih pogreškov in prav prijeten za brati. Šteje 272 strani in velja mehko vezana 48 kr. sr. — Slava in čast nevtrudljivemu prizadetju g. vrednika in milostljivega kneza g. Slomšeka, ki so še zmiraj Slovencev naj iskreniši podpornik in pastir! A. J.

Z m e s.

* Kakor Nar. novine povejo, je imelo 2. februarja t. l. društvo za jugoslavensko povéstnico u velikej dvorani narodnega doma drugo svojo glavno skupščino. Veliko domoljubov in podpornikov narodnih naprav se je snidilo, in med njimi tudi svetli ban baron Jelačić Bužimski.

Najprej je pozdravil zbrane udove sam svetli ban in pokrovitelj društva s sledečim govorom:

„Zlo me veseli, da me je vaše zaupanje, gospodi, na čelo toli slavnega društva postavilo.

Tako imam dans srečo pričujočim biti velikej skupščini društva, ktero si je cilj postavilo, razsuto gradivo za povéstnico našega naroda skupljati in vredovati.

Kakor ljubim naš narod, zakaj naučil sim se ga spoštovati u važnih primérah: ravno tako mi je vse mило in drago, kar mu materialno ali duševno koristiti zamore. Zató sim vselej od serca želel najboljši napredek temu društvu, ter sim ga tudi sam podpiral, kolikor mi moči in sredstva za željami zaostale niso.

Zarés ni boljšega ne primérnejšega načina duh narodni oplemeniti in ponos samočutja v njem probuditi, kakor mu zercalo njegove minulosti pred oči postavljati.

Povéstnico vsakega naroda moremo za njegov kerstni list imeti. Kakor kerstni list pojedinemu človeku na znamnje človečjega društva služi, u ktero spada, ravno tako je tudi vsakemu narodu povéstnica (dogodivščina) znamnje njegovega mésta v velikem krogu človečanstva. Brez nje ne vé narod: ne kaj je bil, ne kam spada.

Zató pozdravljam od serca to slavno društvo, želim mu v ime njegovega zlahtnega naména vsaki dober uspeh; želim, da nam razgerne tmine minulosti naše, da nam razsvétli sedajnost in da nam za bodočnost začuva slavo in čest naših prededov, kateri scer tudi brez društva u našem spominu živé in tudi živeli bodo, dokler je svéta in véka.

„Živio naš narod! — živilo društvo!“

S navdušenim jednoglasnim klicom: „živio svetli ban!“ je bil ti serčni govor sprejet.

Zatim je otvoril skupščino predsednik društva s iskreno besédo, v ktorej nam živo popisuje, kaj je društvo v tem času svojega obstanka že storilo in izpeljalo, kakor tudi kaj bi bilo storiti moglo, če bi bilo

materialne moči pripustile. Radi bi cel govornik postavili; tode zavolj pomanjkanja prostora samo tole iz njega posnememo:

„Kakor je znano, ni skorej v celej Evropi zemlje, ktera bi napolujena s tolikimi važnimi starinami in redkimi spomeniki minulosti, tako malo poznata bila, kakor naša domovina jugoslavenska; zakaj od bręgo Drave in Mure tje do Helesponta, in od pokrajin talianskih in tirolskih do globoke Vlaške in Moldavske je zemlja posuta s ostankami naše minulosti, za ktere dozdaj skorej clo nikdo se zmęnil ni. Koliko je tu razvalin in še zakopanih spomenikov iz gerške, rimske in slavenske dobe! Koliko imā tu ponosnih poslopij, koliko se najde reči v grobeh, koliko v cerkvah in samostanih, koliko v tverdnih gradovih, ki so jih naši srečnejši prededi pozidali. — Koliko ima tu gerških, rimskih, barbarskih in naših slovenskih penezov, s kterimi se žene našega naroda po Dalmaciji, Hervatskej, Bosni, Serbiji in Bulgarskej lišpajo in kinčajo, ali ktere zlatarji in kovači za kinčarije junaškega orožja in oblęke upotrębujejo. — Koliko ima porazkritih umętniskih del po cerkvah, pri posameznih boljarjih in bogatih. — Koliko leži poslednjič naših pismenih slavenskih spomenikov u mačedonskih, albanskih, bulgarskih, serbskih in dalmatinskih samostanih, od kterih so že veliki děl zavolj našega nehajstva ali siromaštva učeni engleski, ruski, francoski in nęmski potniki razgrabili, ter nas tako mnogih prebogatih izvorov za našo povęstnico znebili“ i. t. d.

Društvo šteje že čez 400 udo, ki na leto 2 rajniša sr in 1 rajn. sr. pristopnice plačajo. 2. knjiga arkiva bode v dveh razdelih izdana, Pervi razděl je že izšel, drugi bo pa v kakej nedelji sledil. Med drugim je bilo od g. M. Bogovića tudi nasvetvano, da bi se, tudi v tem društvu utemelitelji upeljali, kteri bi na enkrat ali v 5 letih 50 rajn. sr. plačali, ker bi si tako društvo naj ložej tudi potrebno istino priskerbelo. Te predlog je bil jednodušno poterjen. Naj se društvo veselo razvija in raste! Ne odlašajmo Slovenci, jim bratovsko u vsih rečeh pod rame seči, in v prav obilnem številu k društvu pristopiti, ktero se tako krepko tudi za našo slovensko zgodovino poganja!

* Dans 7. februarja l. l. smo sopet pokopali ednega zmed naših domorodcev, namreč: visokoučenega g. Dr. Jakopa Supana, bivšega učitelja bogoslovja v Ljubljani, ki je ponoči med 6. in 7. febr. žalibog v pravej revščini v svojem 68. letu na vodenici zamertl. Veliko se je rajni v mlajših lętih trudil za slavjansčino, skorej vse jugoslavenske pokrajine je obhodil, ter slavjanske bukve iskal in skupljal. Naj v miru počiva!

Društvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili p. n. sledeči gospodi: 31. g. Lovre Potočnik, bogsl. 3. l. — 32. g. Anton Šibov, bogsl. 3. l.; — 33. g. Tomaž Mraz, bogsl. 3. l.; — 34. g. Melhior Goličnik, bogsl. 1. l. Vsi v Celovcu; — 35. g. Janez Sajovec, bogsl. 3. l. v Ljubljani; — 36. g. Blaž Muhovec, bogsl. 2. l. v Ljubljani; — 37. slavna bogoslovska knjižnica v Ljubljani; — 38. g. Franc Kozjak, mlinar v Borovljah; — 39. g. Blaž Dolinšek, bogsl. 3. l. v Celovcu; — 40. g. Jakop Pustotnik, bogsl. 3. l. v Celovcu; — 41. g. Franc Pecarik, bogsl. 2. l. v Celovcu; 42. g. Josip Turkuš Jož. bogsl. 2. l. v Celovcu; — 43. g. Lambert Ferčnik, kaplan v St. Jakopu v Rožju; — 44. Dr. Jan Bleiweis v Ljubljani.